

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. Z. K.**, zast. advokátem JUDr. Tomášem Sokolem, se sídlem AK v Praze 2, Sokolská 60, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, zast. advokátkou JUDr. Janou Borskou, se sídlem v Táboře, Chýnovská 1917/2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ivan Svatoš, a. s., se sídlem Palackého 1231, Vodňany II. v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 4. 2008, č. j. 10 Ca 29/2008 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2007, č. j. KUJCK 33269/2007 OREG/6 ve znění opravy provedené usnesením ze dne 29. 2. 2008, č. j. KUJCK 33269/2007 OREG/8; tímto rozhodnutím bylo zamítnuto

odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru výstavby a územního plánování ze dne 3. 8. 2007, č. j. Výst/166614179/0/2007/Ku-7/STRI/StPo pro opožděnost.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Soud dle stěžovatele především nesprávně posoudil otázku nicotnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí v rozporu s ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud se vadami rozhodnutí nezabýval, vůbec nevzal v úvahu. Že přezkoumávané správní rozhodnutí nelze právně uskutečnit pro rozpor s ustanovením § 76 odst. 1 stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Je totiž nepochybné, že stavbu nelze uskutečnit, protože ji nelze pro absenci územního rozhodnutí či územního souhlasu umístit. Nevzal ani v úvahu, že stavbu nelze právně uskutečnit pro rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy v oblasti ochrany přírody. Krajský soud rovněž nesprávně aplikoval ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. na případ možného uplatnění skutečností v žalobě neuvedených. Stěžovatel zde odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 601/02 ze dne 27. 1. 2004, podle něhož rozhodné skutečnosti mohou vyjít najevo i jinak a nemusí být pouze součástí přednesu účastníka.

Stěžovatel dále poukazuje na vady správního řízení, pro které měl krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Dle stěžovatele skutková zjištění provedená správním orgánem ve vztahu k okruhu účastníků řízení nejsou úplná a dostatečná. Ve vztahu k vlastníkům pozemků a staveb, uvedeným v § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, nebylo prokázáno, že jejich vlastnická práva mohou být navrhovanou stavbou přímo dotčena; správní orgán nadto v přezkoumávaném rozhodnutí okruh účastníků v souladu s ust. § 69 odst. 2 správního řádu řádně nevymezil, pro absenci řádného vymezení účastníků nebyly splněny podmínky pro uplatnění postupu dle § 144 odst. 1 správního řádu (řízení s velkým počtem účastníků). Vadou řízení, dle stěžovatele je i skutečnost, že před vydáním stavebního povolení ze dne 3. 8. 2007 nebyl zveřejněn ve smyslu ust. § 144 odst. 3 správního řádu koncept výrokové části a odůvodnění rozhodnutí s uvedením, v jaké lhůtě, kde a jakým způsobem lze proti konceptu podávat námítky a navrhopat doplnění řízení. Tím byly porušeny základní zásady činnosti správních orgánů, účastníci řízení byli kráceni na svém právech takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Rovněž tak skutkové zjištění, že stavba byla stavebníkem rozestavěna v dobré víře v pravomocnost stavebního povolení, nemá oporu v provedeném dokazování.

Stěžovatel konečně namítá, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Krajský soud v něm totiž uvádí, že stavba byla stavebníkem rozestavěna v dobré víře, ale nevyložil, jaký má pro rozhodnutí o věci samé právní význam neprokázaná dobrá víra, když stavebník nepravomocným stavebním povolením žádné právo zahájit stavbu nenabyl. Stavební povolení ze dne 29. 7. 2005 právní moci nenabývalo a bylo rozhodnutím ze dne 10. 1. 2006 zrušeno. Krajský soud se nijak nevypořádal s okruhem stanovených účastníků řízení a skutková zjištění, že navrhovanou stavbou mohou být přímo dotčena vlastnická práva vlastníků pozemků a staveb, které nemají společnou hranici s navrhovanou stavbou, v rozhodnutí správních orgánů i soudu zcela chybí.

Stěžovatel namítá, že došlo postupem správních orgánů a poté i krajského soudu k porušení jeho ústavně zaručeného práva vlastnit a pokojně užívat svůj majetek, neboť byla vydána správní rozhodnutí, jimiž tato práva byla nepříznivě dotčena (stínění pozemků a staveb a porostů stavbou na sousedních pozemcích). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. K námitkám stěžovatele ohledně namítané nicotnosti rozhodnutí odkázal na své vyjádření k žalobě, v němž podrobně odůvodnil, že zjevná chyba v psaném textu nemůže způsobit nicotnost rozhodnutí ve věci samé. Oprava rozhodnutí byla provedena řádně způsobem dovoleným správním řádem a nebylo jí zasazeno nikterak do merita rozhodování. Co se týče vymezení okruhu účastníků řízení, trvá žalovaný na tom, že postupoval zcela v souladu s právními předpisy.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v mezích stížných námitek, přitom neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlídnout ex offio (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Ze spisového materiálu vyplynuly následující skutečnosti:

Na základě žádosti ze dne 6. 6. 2005 podané stavebníkem firmou Ivan Svatoš, a. s., Vodňany, bylo vydáno dne 29. 7. 2005 rozhodnutí Městským úřadem Písek, odborem výstavby (dále stavební úřad) o povolení stavby: „Obytný soubor Gregorova ulice v Písku, provozní objekty C, D s přípojkami na inženýrské sítě na pozemcích: stavební parcely 357/8, 357/10, 2093/3 v kat. území Písek.“ V průběhu řízení nebylo se stěžovatelem ani jeho manželkou jednáno a nebylo jim ani doručováno. Na základě podnětu stěžovatele žalovaný dospěl k závěru, že stavební úřad pochybil, nejednal-li se stěžovatelem a jeho manželkou, proto opatřením ze dne 14. 7. 2006 vyzval stavební úřad k dodatečnému doručení rozhodnutí ze dne 29. 7. 2005, toto jim bylo doručeno dne 2. 8. 2006. Proti doručení rozhodnutí se stěžovatel i jeho manželka odvolali, následně bylo rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím žalovaného č. j. KUJCK 26794/2006 OÚPI/3 ze dne 10. 11. 2006 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Rozhodnutí bylo zrušeno pro vadu řízení, spočívající v tom, že v průběhu řízení nebylo se stěžovatelem ani jeho manželkou jednáno jakožto s účastníky řízení, když jim statut účastníka řízení nepochybně svědčil; v odůvodnění rozhodnutí bylo rovněž uvedeno, na základě jakých skutečností odvolací orgán k tomuto závěru dospěl.

Následně stavební úřad oznámil dne 16. 4. 2007 v souladu s ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona zahájení řízení o odstranění stavby, toto oznámení doručoval veřejnou vyhláškou, a to z toho důvodu, že do doby zahájení řízení o odstranění stavby došlo již k prodeji bytových jednotek v dokončených objektech etapy A, B a E, F, G, a tím také došlo k podstatnému rozšíření okruhu účastníků řízení. Dne 25. 4. 2007 byla stavebníkem podána žádost o dodatečné povolení stavby, dne 30. 4. 2007 stavební úřad usnesením, které bylo doručováno veřejnou vyhláškou, přerušil řízení o odstranění stavby, jakož i řízení o povolení „Rozestavěné stavby bytových domů C, D, SO 01 provozní objekty C, D s 20 byty a komerčními prostory, 13 garáží, SO 02 přípojky vody, SO 03 přípojky kanalizace na pozemcích stavební parcely 357/8, 357/10 a 2093/3 v kat. území Písek“ (dále rozestavěná stavba C, D). V opatřeních o přerušování řízení byli účastníci řízení uvědoměni o

tom, že mohou podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho oznámení. Veřejná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce ve dnech 29. 6. až 16. 7. 2007. V této lhůtě byla uveřejněna i na elektronické úřední desce Městského úřadu Písek.

Dne 3. 8. 2007 bylo vydáno rozhodnutí stavebního úřadu č. j. Výst/166614179/0/2007/Ku-7/STRI/StPo, kterým byla podle § 115 stavebního zákona povolena stavba „Rozestavěná stavba C, D. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 2. 10. 2007 stěžovatel odvolání, které nebylo odůvodněno a obsahovalo pouze sdělení, že se odvolává proti výše označenému rozhodnutí. Stavební úřad odvolání posoudil jako opožděné a postoupil žalovanému. Podáním ze dne 16. 10. 2007 stěžovatel odvolání doplnil.

Žalovaný dospěl rovněž k závěru, že se jedná o odvolání opožděné; vycházel přitom z následujících skutečností:

- podle ust. § 83 odst. 1 správního řádu je odvolání třeba podat do 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí
- napadené rozhodnutí bylo doručováno veřejnou vyhláškou, vyvěšeno bylo dne 6. 8. 2007, sejmuto bylo dne 22. 8. 2007, v souladu s ust. § 25 odst. 2 správního řádu bylo doručeno dne 22. 8. 2007
- odvolací lhůta počala běžet dne 22. 8. 2007, marně uplynula dnem 6. 9. 2007.

V souvislosti s posouzením včasnosti, se žalovaný rovněž zabýval i otázkou, zda v průběhu řízení bylo účastníkům řízení řádně doručováno, resp., zda byly v řízení splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Zkoumal proto, zda se jedná o řízení s velkým počtem účastníků dle § 144 správního řádu, dospěl přitom k závěru, že užití uvedeného ustanovení je na místě. V době mezi vydáním následně zrušeného stavebního povolení pro stavbu bytových domů C, D a zahájením řízení o odstranění stavby těchto objektů, byly dokončeny stavby provozních souborů A, B, E, F a G a došlo k prodeji jednotlivých bytových jednotek, garáží a nebytových prostor v tomto objektu – došlo tak ke změně vlastnických práv a tím k podstatnému navýšení počtu účastníků řízení. Žalovaný se rovněž v souladu s ust. § 92 odst. 1 *in fine* správního řádu zabýval i tím, zda, přestože je odvolání podáno pozdě, nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Takové důvody žalovaný neshledal a odvolání podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.

Proti zamítnutí odvolání podal stěžovatel žalobu, ve které namítal, že postupem správních orgánů byl zkrácen na svých právech; konstatoval vady řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že nebyl řádně vymezen okruh účastníků řízení, dále namítl i nedostatek řádného doručení rozhodnutí jiným účastníkům řízení než žadateli, a to z důvodu, že v rozhodnutí nebyli účastníci řízení uvedeni, tak jak to ukládá ust. § 69 odst. 2 správního řádu. Protože okruh více než 30 účastníků nebyl v rozhodnutí uveden, je oznámení rozhodnutí veřejnou vyhláškou podle § 144 správního řádu ve vztahu k opomenutým účastníkům, kteří nejsou v rozhodnutí uvedeni, nezákonné a právně neúčinné. Jako důvod nicotnosti, spočívající ve vnitřním rozporu napadeného rozhodnutí,

namítal stěžovatel dále skutečnost, že v rozhodnutí se uvádí, že bylo rozhodnutí ze dne 3. 8. 2007 doručeno 16. 7. 2007 a lhůta pro odvolání uplynula 1. 8. 2007; rozhodnutí bylo tedy podle žalovaného doručeno ještě před jeho vydáním. Stěžovatel v žalobě namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedených v § 2 a § 3 správního řádu, namítá přitom, že skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování. V průběhu jednání nad rámec žalobních bodů namítal stěžovatel, že stavební úřad nezveřejnil podle ust. § 144 odst. 3 správního řádu koncept výrokové části a odůvodnění rozhodnutí, dále, že v řízení souběžně probíhala řízení o povolení stavby a řízení o odstranění stavby.

Krajský soud žalobu zamítl, přitom se v odůvodnění rozsudku podrobně a srozumitelně vypořádal se všemi vznesenými námitkami. Námitkami vznesenými v průběhu jednání, které nebyly uplatněny v žalobě, se krajský soud s odkazem na ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. nezabýval.

Nejvyšší správní soud vycházel při rozhodování z následujících úvah:

Jak již bylo uvedeno, předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovateli podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto odvolání pro opožděnost. Úkolem soudu je proto přezkoumat, zda krajský soud správně posoudil otázku, zda stěžovatel podal odvolání po uplynutí zákonné lhůty a zda tedy žalovaný nepochybil, zamítl-li odvolání z důvodu jeho opožděnosti.

Jakkoli předmětem přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost se jeví toliko posouzení dodržení odvolací lhůty, podmínkou *sine qua non* pro posouzení včasnosti podaného odvolání, je určení okamžiku doručení rozhodnutí proti kterému odvolání směřuje. Nejvyšší správní soud, se proto předně musel zabývat nejdříve i tím, zda stavební úřad postupoval v souladu se zákonem při doručování rozhodnutí, jakož i jeho náležitostmi. Bylo proto namístě nejprve posoudit námitku stěžovatele stran nesprávnosti postupu při doručování, resp. nedůvodnosti postupu dle § 144 správního řádu. Shledal-li by soud tuto námitku důvodnou, musel by dospět k závěru, že rozhodnutí správního orgánu nebylo doručeno a tudíž žaloba podaná ke krajskému soudu byla předčasná a měla být dle ust. § 46 odst. 1 písm.b) s. ř. s. odmítnuta.

Ve věci povolení stavby, jak vyplynulo ze spisového materiálu, bylo vedeno řízení již opakovaně. Důvodem nového řízení byla skutečnost, že stavební úřad do okruhu účastníků řízení původně nezahrnul stěžovatele. Již z této okolnosti se podává, že stěžovatel nepochybně si byl vědom svého postavení účastníka řízení v řízení novém. Nelze proto z tohoto pohledu shledat důvodnou jeho námitku stran neurčitosti rozhodnutí, predestíral-li, že osoby, které byly účastníky řízení a nebyly uvedeny v rozhodnutí v souladu s ust. § 69 odst. 2 správního řádu, nemohly svá práva hájit, neboť o svém procesním postavení nevěděly. Na tomto místě Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto řízení mu přísluší přezkoumávat postup správního orgánu toliko ve vztahu ke stěžovateli, nikoli osobám jiným. Stěžovatel v podstatě namítá, že nebylo správně doručováno formou veřejné vyhlášky, ale mělo být doručováno každému z účastníků – tedy i jemu osobně. Zpochybňuje tedy postup správního orgánu, který postupoval

dle ustanovení, která se týkají řízení s velkým počtem účastníků (§ 144 správního řádu), přitom nebyly pro takový postup dány podmínky.

Nejvyšší správní soud shledal, že procesní postup správního orgánu má oporu ve spisovém materiálu. Z žádosti stavebníka, resp. přílohy k ní, je zcela zřejmé, že počet účastníků řízení, které stavebník označil, je vyšší než 30; konkrétně bylo identifikováno včetně přesné adresy 53 účastníků řízení, z jejich adres je rovněž zřejmé, že se jedná o přímo sousedící nemovitosti). Došlo-li v důsledku nových skutečností (prodej bytových jednotek v dokončených objektech, apod.), k rozšíření počtu účastníků řízení oproti původně vedenému řízení, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na rozdíl od řízení předchozího, nyní postupoval odlišně – dle ust. § 144 správního řádu.

Podle ust. § 144 odst. 1 správního řádu rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky. Jde přitom o jakékoliv účastníky řízení, a to jak podle § 27 odst. 1, tzn. účastníky řízení „ve věci“, tak dotčené účastníky řízení podle § 27 odst. 2, tak účastníky na základě zvláštních předpisů podle odst. 3 cit. ustanovení. Správní řád vychází z materiálního pojetí účastenství, tedy z toho, že účastníkem řízení je ten, kdo má takové postavení podle zákona, nikoli jen ten, s kým správní orgán jako s účastníkem řízení jedná. Nad rámec uvedeného nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že v případě stěžovatele, jak již bylo uvedeno, ačkoli správní orgán se stěžovatelem výslovně nejednal, resp. nedoručoval mu osobně písemnosti v průběhu řízení, stěžovatel se svým procesním postavením byl, s ohledem na předchozí zrušovací rozhodnutí žalovaného, srozuměn, tzn. že měl legitimní důvod se za účastníka řízení považovat a tak i činil. Nelze proto dospět k závěru, že by pro něj byla rozhodnutí doručovaná v průběhu stavebního řízení formou veřejné vyhlášky, stejně jako ostatním účastníkům řízení dle § 144 správního řádu, překvapivá, nesrozumitelná, resp. že by si nebyl jist tím, zda se veřejná vyhláška na něj vztahuje, resp. zda je prostřednictvím ní právě i jemu doručováno. Z rozhodnutí stavebního úřadu o povolení stavby ze dne 3. 8. 2007 bylo zcela zřejmé, čeho se týká, co se jím povoluje, stěžovateli tak byly dostupné všechny informace rozhodné pro posouzení, zda se jej předmětné rozhodnutí dotýká.

Řízení s velkým počtem účastníků je zvláštním typem správního řízení, které se vyznačuje zejména širším využitím doručování písemností prostřednictvím veřejné vyhlášky. Podle ust. § 144 odst. 6 správního řádu lze v řízení s velkým počtem účastníků doručovat písemnosti, a to včetně písemností doručovaných do vlastních rukou, veřejnou vyhláškou. Takový postup však nelze uplatnit vůči účastníkům řízení uvedený v § 27 odst. 1 správního řádu, kteří jsou správnímu orgánu známi a kterým musí správní orgán doručovat jednotlivě.

Ustanovení § 27 správního řádu, stejně jako předchozí právní úprava, rozlišuje zásadně tři skupiny účastníků řízení, a to účastníky řízení ve věci (esenciální účastníky, § 27 odst. 1), dále tzv. dotčené účastníky řízení (nepřímé účastníky, § 27 odst. 2) a konečně účastníky řízení na základě zvláštních zákonů (§ 27 odst. 3).

Stěžovateli však v projednávané věci nesvědčilo procesní postavení účastníka dle odst. 1 (to svědčilo žadateli o stavební povolení), ale dle odst. 2 cit. ustanovení. Správní orgán proto nepochybil, nedoručoval-li jednotlivě rovněž stěžovateli.

Ze spisu vyplynulo, že napadené rozhodnutí bylo doručeno veřejnou vyhláškou, a to postupem, který byl v souladu s ust. § 25 odst. 2 správního řádu. Lze proto uzavřít, že stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného řádně oznámeno, resp. doručeno v souladu se zákonem. Na případ stěžovatele proto nedopadá ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu, podle kterého osoba, která byla účastníkem řízení, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do třiceti dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování dozvěděla, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků řízení, kterým ho správní orgán oznámil.

Lze proto v této otázce uzavřít, že stěžovatel byl účastníkem řízení, které bylo legitimně vedeno dle ust. § 144 správního řádu a kterému bylo rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem řádně dne 22. 8. 2007 (den sejmutí) doručeno. Na stěžovatele proto plně dopadala stran odvolací lhůty právní úprava obsažená v ust. § 83 odst. 1 správního řádu. Odvolací lhůta, jejíž běh započal dne 22. 8. 2007 uplynula dne 6. 9. 2007. Krajský soud proto nepochybil, dospěl-li ke shodnému závěru s žalovaným, tedy, že odvolání podané stěžovatelem dne 26. 9. 2007, doplněné dne 2. 10. 2007, bylo podáno opožděně.

Stěžovatelem dále uplatněnou námitku nicotnosti rozhodnutí z důvodu absence identifikace účastníků řízení neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Podle ust. § 69 odst. 2 správního řádu v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvádějí údaje o všech účastnících správního řízení. Identifikační údaje účastníků „ve věci“, tedy přímých účastníků řízení podle ust. § 27 odst. 1 cit. zákona musejí být uvedeny ve výrokové části rozhodnutí (viz § 68 odst. 2 věta první cit. zákona). Ve výrokové části se však neuvádějí označení ostatních účastníků řízení, tzn. účastníků řízení dle § 27 odst. 2 a 3 cit. zákona. Označení těchto účastníků se uvádí zpravidla pouze na konci písemného vyhotovení rozhodnutí, kde bývá uvedeno, komu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí doručuje. Stěžovateli, jakkoli s ním je nutno souhlasit v tom, že identifikace účastníků řízení v rozhodnutí schází, nelze přisvědčit v tom, že správní rozhodnutí je z důvodu této vady nicotné. Nicotnost rozhodnutí nemůže způsobit ani nepřesnost a zřejmá chyba v psaní, které se správní orgán dopustil v písemném vyhotovení rozhodnutí v odůvodnění, když zaměnil data vyvěšení a sejmutí rozhodnutí týkající se oznámení o pokračování v řízení, které rozhodnutí ve věci předcházelo. Tuto nesprávnost, která nemohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, opravil žalovaný v souladu s ust. § 70 správního řádu.

Podle ust. § 77 odst. 2 správního řádu je nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Pojmem nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96 (č. 793/2006 Sb. NSS), se závěrem, že „*nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou*

neexistenci samotného správního aktu; za dané situace tu není tedy nic, co by mohlo zakládat jakákoliv práva či povinnosti subjektů. Z hledisek pro hodnocení nicotnosti vyplývá, že se musí jednat o vadu naprosto zásadní a zřejmou. Rozhodnutí je nicotné jen ve výjimečných případech výše uvedených, přičemž následky nicotnosti rozhodnutí nelze svévolně spojovat s instituty jinými (nezákonnost, neplatnost).“ Neuvedl-li správní orgán v rozhodnutí, které je vydáno orgánem k tomu příslušným, je z něj zcela zřejmé, komu a v jaké věci je vydáno, jaká práva a povinnosti jsou v něm stanovena, identifikaci všech účastníků dle § 27 odst. 2 správního řádu, je to vadou rozhodnutí, nikoliv však vadou tak intenzivní a zřejmou, aby způsobila faktickou neexistenci tohoto rozhodnutí; nelze proto hovořit o rozhodnutí nicotném.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu, které stran namítané nicotnosti učinil.

Námitkami, kterými stěžovatel směřuje již do samotného rozhodnutí o povolení stavby, se nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu v řízení, jehož předmětem je přezkoumání rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost, zabývat. Ze stejného důvodu nepřísluší zabývat se soud v tomto řízení námitkami, kterými stěžovatel směřuje k vadám řízení, kterých se měl správní orgán dopustit při vydání meritorního rozhodnutí. Nezákonnost rozhodnutí o věci lze namítat pouze v řízení o žalobě proti rozhodnutí meritornímu, nikoli však v řízení o přezkoumání procesního rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost. Z tohoto pohledu nelze nicého vytknout ani krajskému soudu, nezabýval-li se námitkami, které stěžovatel stran zákonnosti rozhodnutí ve věci vznesl při jednání.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1, 4 a 7 s. ř. s., neboť i když žalovaný má ze zákona proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které uplatnil, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů státu zcela nepřizvává. Soud tak učinil s ohledem na skutečnost, že ze zákona není pro žalovaný správní orgán zastoupení advokátem povinné a žalovaný disponuje vlastními odborníky s právním vzděláním, kteří mohou před soudem vystupovat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu